

Evenimentele viitoare Introducere în partea a treia a Apocalipsei

Folosirea înștiințării profetice

Partea profetică a cărții Apocalipsa începe cu capitolul 4 și se termină cu capitolul 22,5. Această a treia parte a cărții conține comunicări cu privire la lucrurile »care au să vină«. Evenimentele profetice nu încep însă înainte de capitolul 6. Evenimentele din cer, pe care le vedem în capitolele 4 și 5, poartă clar caracterul unei introduceri la prima serie de judecăți, care sunt descrise în capitolul 6. – În toate timpurile a existat lupta dintre bine și rău, între lumină și întuneric, și aceste principii au fost și sunt susținute de puteri, care de asemenea sunt în conflict unele cu altele, și anume între Duhul lui Dumnezeu și Satan. De aceea noi putem înțelege ușor, pentru ce anumiți comentatori văd o împlinire parțială a cuvântului profetic deja în timpul actual și în timpul trecut. Dar cu toate că noi trebuie să recunoaștem, că se pot recunoaște anumite asemănări între evenimentele actuale, evenimentele trecute și evenimentele din partea profetică a cărții Apocalipsa, trebuie totuși să insistăm asupra faptului că profețiile își vor avea împlinirea lor deplină abia în timpul necazului de cel puțin șapte ani, care va veni. Aplicarea înștiințării profetice la viitor este fără îndoială corectă. O aplicare la trecut se bazează întotdeauna mai mult sau mai puțin pe presupuneri, și în cele mai multe cazuri nici măcar doi susținătorii ale lor nu sunt de aceeași părere. Acest fel de interpretare este cu adevărat de nejustificat. Prin aceasta istoria ar fi făcută interpretul profeției. Ar trebui să se presupună, că unul sau altul din evenimentele care au avut deja loc este amintit în legătură cu pecețile, trâmbițele sau potirele, ceea ce nu este nicidecum adevărat. Mai avem și alte două obiecții împotriva părerii că profețiile din această carte se referă la evenimente din trecut, sau din prezent. În primul rând sunt mulți copii ai lui Dumnezeu săraci și necițiți, și pentru ei ar fi practic imposibil să înțeleagă profețiile, dacă pentru aceasta ar fi necesare cunoștințe de istorie; în al doilea rând, profețiile și-ar pierde prin aceasta însemnătatea și puterea lor morală pentru suflet.

Răpirea sfinților înainte de pornirea judecăților

Între sfârșitul capitolului 3 și începutul capitolului 4, deci între partea a doua și partea a treia a cărții, învingătorii sunt răpiți și mulțimea necredincioșilor este »vărsată din gura Lui«; vizionarul nu amintește aceste evenimente, dar el le presupune. Apostolul Pavel, dimpotrivă, a scris, potrivit cu descoperirile care i-au fost făcute, cu multe detalii remarcabile despre învierea și răpirea sfinților Vechiului Testament și Noului Testament (1 Tesaloniceni 4,15-17). Redăm trei exemple incontestabile, că sfinții vii și sfinții care au adormit în Domnul vor fi luați înainte de începerea părții profetice a Apocalipsei.

1. În timpul judecăților, care sunt descrise în cartea Apocalipsei, Adunarea nu mai este pe pământ. Aceste judecăți lovesc mulțimea Iudeilor și păgânilor, dar nu lovesc Adunarea. Cuvântul Adunarea sau Adunările apare de aproximativ 20 de ori în primele trei capitole, dar în capitolele care urmează Adunarea nu este nici numită și nici nu se fac referiri la ea până în capitolul 22,16; acest loc corespunde desigur observațiilor finale, în care Duhul lui Dumnezeu S-a reîntors la situația prezentă, și el nu mai aparține nicidecum viziunilor despre lucrurile viitoare. Din faptul că de la capitolul 4 și până la capitolul 22,5 Adunarea nu mai este văzută pe pământ, trebuie să tragem concluzia, că ea se află în cer. Unde ar putea ea să fie de altfel?

2. Cele trei părți ale Apocalipsei nu se suprapun, evenimentele descrise în ele nu au loc concomitent. Conținutul textului din capitolul 1,19 este, ca să spun așa, simplitatea însăși. »Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut«, aceasta este apariția lui Isus Hristos, pe care vizionarul a privit-o mai înainte; »lucrurile care sunt«, înștiințările făcute celor șapte Adunări și înștiințările despre cele șapte Adunări, care existau în timpul acela; »și cele care au să vină după ele«, deci atunci când Adunarea a fost deja răpită și se hotărăște problema guvernării asupra lumii. Duhul

Sfânt Însuși a stabilit prin aceasta cele trei părți ale cărții, care se ocupă cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul. Cuvintele »cele care au să vină după ele« arată clar, că »ceea ce este« trebuie să fie terminat. Conținuturile celor trei părți ale cărții sunt succesive. Partea a treia începe în capitolul 4,1 cu cuvintele »îți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri«. Domnul voia să-i arate lui Ioan după acestea, deci după ce El S-a ocupat cu Adunările de pe pământ, istoria evenimentelor și a lucrurilor viitoare. Un șir de evenimente urmează după altul.

3. În capitolul 4, și după capitolul 4, toată situația este schimbată. Vizionarul nu mai vede și nu mai aude pe Domnul în mijlocul celor șapte sfeșnice, sau al Adunărilor, ci el vede tronul din cer. O realitate mare de o importanță deosebită pentru înțelegerea cărții este, că sfinții lui Dumnezeu în capitolul 4 și după aceea permanent până la capitolul 19 sunt văzuți în cer. În capitolul 19,14 citim, că ei îl urmează pe Domnul, când El va veni din cer să facă judecata lumii. În timpul judecăților, și chiar înainte de ele, totalitatea sfinților cerești este văzută în cer. Cum au ajuns ei acolo? Singura și cea mai mulțumitoare explicație este, că a avut loc răpirea conform cu 1 Tesaloniceni 4. Acest eveniment încheie inevitabil preocuparea Domnului cu Biserica pe pământ și cu aceasta a »ceea ce este«. După aceea urmează trecerea la situația nouă, profetică, al cărei simbol exact este tronul din cer. Toate acestea sunt simple și logic și ni se pare ca și cum ar fi gravat pe suprafață.

Capitolul 4

Tronul Celui veșnic

Situația complet schimbată

1. »După acestea am văzut: și iată o ușă era deschisă în cer, și glasul dintâi, ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine, spunând: „Suie-te aici și îți voi arăta cele ce trebuie să aibă loc după acestea.”« Vedem aici o situație complet schimbată. Vizionarul a fost mutat de pe pământ în cer: »Suie-te aici.« Capitolele 2 și 3 tratează istoria Bisericii pe pământ. Capitolele 4 și 5 descriu evenimente și acțiuni din cer de o măreție incomparabilă. Istoria Bisericii sau Adunării a fost scrisă, învingătorii au fost răpiți în văzduh, ca să fie la Domnul, și mulțimea vinovată, care avea numai o mărturisire creștină, a fost »vărsată din gura Lui«. În felul acesta răpirea Adunării face oarecum loc evenimentelor profeției, pentru ca acestea să poată ocupa spațiul rezervat lor.

Cuvintele »după acestea« marchează un început nou. Diversele stări ale Adunărilor de pe pământ aparțin trecutului. Acum scene și viziuni profetice trebuie să preocupe atenția vizionarului. Cuvintele »după acestea« vestesc nu numai șirul de viziuni, ci și evenimentele, care se leagă în succesiune naturală.

1. »O ușă era deschisă în cer.« Prin aceasta se arată, că trebuie mers în cer, pentru a înțelege profeția. Acolo este locul unde se găsesc izvoarele binelui, unde în hotărârile lui Dumnezeu sunt stabilite deja stările viitoare ale fericirii de o mie de ani și ale fericirii veșnice și de asemenea de unde vin judecățile prelabile. Ușa, care era deschisă în cer, a dat posibilitate vizionarului să intre. »Cerul deschis« va permite sfinților, să vină din cer urmând pe Domnul (Apocalipsa 19,11-14).

1. »Glasul dintâi.« Prin aceasta nu se înțelege primul glas, dintr-o serie de mai multe glasuri, ci este glasul Domnului, pe care vizionarul l-a auzit deja în capitolul 1,10. Acest glas »ca de trâmbiță« se adresează din nou lui Ioan, dar acum nu de pe pământ, ci din cer. El îl cheamă de pe pământ să vină în cer. Acum urmează să se reveleze evenimente din cer, și acestea pot fi văzute numai acolo. Punctul de plecare al profeției este cerul și de aceea vizionarul trebuie să își aibă locul în cer, dacă vrea să înțeleagă corect viziunile profetice, care se vor desfășura acum înaintea ochilor lui. Planul profetic a fost întocmit în cer, și numai acolo, departe, deasupra norilor și ceții

pământului și a altercațiilor, a invidiei și mândriei oamenilor, putem să înțelegem gândurile lui Dumnezeu cu privire la viitor. Această învățătură morală este foarte importantă pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu.

Înzestrarea vizionarului cu destoinicie morală; tronul și Cel ce șade pe el

2.-3. »Îndată am fost în Duh; și iată, un tron era așezat în cer și pe tron ședea Cineva. Și Cel care ședea era asemenea unei pietre de iaspis și de sardiu la înfățișare; și de jur-împrejurul tronului era un curcubeu, asemenea smaraldului la vedere.« Solicitarea divină »Suie-te aici« nu suportă amânare. »Îndată am fost în Duh.« Contemplarea lui Hristos ca Fiu al Omului (capitolul 1) în slavă supranaturală în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, era prea copleșitoare pentru ochii unui muritor. Vizionarul se afla în momentul acela sub deplina călăuzire a Duhului. El trăia și se mișca într-o altă stare de conștiință, el era »în Duh« (capitolul 1,10). Dar această stare nu putea să fie simplu prelungită; ea a trecut. Acum erau de confirmat și de scris viziuni noi, orientate spre viitor, și astfel vizionarul, în deplină concordanță cu caracterul lor serios, a devenit din nou vasul puterii Duhului: »Îndată am fost în Duh.« Lipsa articolului în textul din limba greacă pentru cuvântul »Duh« arată că este vorba de o stare caracteristică. Viziuni despre lucruri cerești au fost confirmate și de anumite alte persoane de pe pământ, dar acest profet privilegiat al Noului Testament a avut dreptul să vadă viziuni direct din cer. Numai lui Ioan i-au fost adresate cuvintele »Suie-te aici.« Destoinicia morală a vizionarului, ca să vadă și să înțeleagă evenimente profetice de viitor, nu era în el însuși, ci într-o putere din afara domeniului natural. Duhul a luat încă o dată în stăpânire vasul omenesc. Ioan trăia în acest timp într-o altă stare și într-un alt domeniu, în care slăbiciunea omenească nu are nicio importanță. Duhul l-a umplut și l-a condus pe deplin.

2. »Și iată, un tron era așezat în cer.« Acesta a fost primul lucru, pe care vizionarul l-a privit în această vedenie nouă. Tronul este punctul central al acestei scene cerești. El este semnul și simbolul domniei atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu și el »era așezat în cer«. Prin cuvântul »așezat« se accentuează rezistența invincibilă a acestei domnii, și prin cuvântul »cer« este stabilit exact și clar locul unde este reședința puterii împărătești. Cât de mare este diferența față de tronurile de pe pământ, care se clatină! Aici, chiar de la început, se arată clar, că DOMNUL domnește. Tronul Său este totodată siguranța și tăria noastră. El este punctul central sublim al universului întreg și totodată arvuna că Cuvântul puterii DOMNULUI va impune ascultare oricărei ființe create. El este simbolul ordinii, domniei și autorității. Tronul, care stă neclintit în cer, stă în opoziție cu instabilitatea tuturor regimurilor pământești.

2.-3. »Și pe tron ședea Cineva. Și Cel care ședea era asemenea unei pietre de iaspis și de sardiu la înfățișare.« Cel ce stă pe tron nu este numit cu Nume, ci este descris cu simboluri generale, dar semnificative. Cele două pietre prețioase, amintite aici, iaspisul și sardiul, oferă într-o oarecare măsură o reflectare a slavei și maiestății lui Dumnezeu. Desigur, slava caracteristică Lui nu o pot descrie nici cele mai sublime lucruri din creație. Dumnezeu, »pe care nici un ochi omenesc nu l-a văzut, și pe care nici nu-l poate vedea«, locuiește într-o lumină, de care nu te poți apropia (1 Timotei 6,16). Dar ce poate fi prezentat simbolic prin lucrurile create, aceasta va fi revelat. Iaspisul și sardiul sunt enumerate în cele 12 pietre prețioase, care împodobeau pieptarul marelui preot (Exod 28,17-20), prima fiind sardonixul (sau: sardiu) și ultima fiind iaspisul; ele sunt numite și printre pietrele care descriu măreția împăratului simbolic din Tir (Ezechiel 28,13), în primul rând este numit iarăși sardiu, iar iaspis este a șasea piatră. Aceste pietre prețioase le regăsim apoi la descrierea orașului sfânt, a Ierusalimului, în slava și domnia lui peste pământ în timpul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 21,19-20), iaspis pe primul loc și sardiu pe locul șase. Este fără însemnătate, că în aceste trei enumerări de pietre prețioase, care reflectă ceva din Dumnezeu, mai întâi în legătură cu harul Său, apoi în legătură cu creaturile Sale și în cele din urmă cu slava Împărăției, se schimbă ordinea lor? Este o simplă întâmplare, sau este mărturia, că la baza înștiințărilor inspirate este un anumit plan? Desigur,

ultima este adevărată. Strălucirea scânteietoare a iaspisului¹ și roșul aprins al sardiului sunt un tablou al slavei și strălucirii radiante a lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta este posibil să fie văzută. Gloria lui Dumnezeu, așa cum este ea văzută simbolic în piatra de iaspis, este și strălucirea (Apocalipsa 21,11), siguranța (Apocalipsa 21,18) și prima temelie (Apocalipsa 21,19) a Adunării, a Miresei, când în viitor ea, ca orașul sfânt, va fi reședința guvernării cerești în timpul Împărăției de o mie de ani.

3. »Și de jur-împrejurul tronului era un curcubeu, asemenea smaraldului la vedere.« Tronul în mărimea și măreția lui este corespunzător Domnului domnilor. Curcubeul care îl înconjoară mărturisește de faptul, că Dumnezeu în practicarea suveranității Sale absolute și a puterii Sale dominante Își amintește totuși în har de legământul pe care l-a făcut cu creaturile Sale. Pentru toți cei din cer acesta este un semn al faptului, că Dumnezeu se bucură să lase bunătatea să domine.

Curcubeul complet, neîntrerupt, din jurul tronului vestește adevărul permanent al cuvântului: »Bunătatea lui durează veșnic.« Curcubeul așezat în nori, cu culorile sale și frumusețea sa, este semnul legământului lui Dumnezeu cu pământul (Geneza 9,9-17). Aproape niciodată el nu se vede ca un cerc închis, de cele mai multe ori numai parțial sau jumătate de cerc. El este o învățătură vizibilă din partea lui Dumnezeu pentru toată omenirea, un semn public, atârnat în cer, pentru ca toți să vadă și să învețe, că Dumnezeu este bun – o lecție de la Dumnezeu și despre Dumnezeu dată oamenilor. La ultima amintire a curcubeului, acesta se vede pe capul Domnului, când cu putere Își dovedește dreptul asupra pământului. El va curăți locul murdărit cu mătura nimicirii, dar chiar și atunci apare iarăși vechiul semn stabilit cu privire la bunătatea lui Dumnezeu (Apocalipsa 10,1). Curcubeul ceresc de jur-împrejurul tronului este »asemenea smaraldului la vedere«. În locul culorilor diferite, cu care suntem obișnuiți la privirea curcubeului, el are culoarea acestei pietre prețioase. Verdele plăcut, culoarea proprie lumii plantelor și singura culoare care niciodată nu obosește ochiul, este deci culoarea aleasă pentru acest curcubeu. Sfinții glorificați vor avea permanent întregul curcubeu înaintea ochilor lor, pe care nu vor obosi niciodată să-l privească, și prin aceasta aducerea aminte de harul lui Dumnezeu pentru pământ, chiar și atunci când El este gata să judece pe oameni.

Autoritatea regală a celor mântuiți

4. »Și de jur-împrejurul tronului erau douăzeci și patru de tronuri, și pe tronuri ședeau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe; și pe capetele lor erau cununi de aur.« Tronurile și cununile arată spre o ceată a sfinților mântuiți și glorificați în cer, care au fost făcuți o *împărăție*. Este clar, că ei vor ocupa acest loc nu înainte ci după învierea sau transformarea lor (1 Corinteni 15,23). Ideea că aceștia ar fi *duhuri*, care vor sta acolo îmbrăcați și încununați, este nepotrivită și complet străină Sfintei Scripturi. De jur-împrejurul tronului măreț din cer, ale cărui dimensiuni nu sunt date, sunt douăzeci și patru de tronuri, a căror înfățișare și tărie descinde și este păstrată din cea a tronului Celui veșnic.

Cei douăzeci și patru de bătrâni² reprezintă totalitatea celor mântuiți, care atunci vor fi în cer. Ei joacă un rol deosebit în evenimentele despre care se relatează în capitolele de la capitolul 4 la capitolul 19. Pentru ultima dată ei sunt amintiți în capitolul 19,4. Bătrânii sunt clar diferențiați de

¹ Prin iaspisul din cartea Apocalipsa se înțelege probabil diamantul, la care se potrivește în totalitate descrierea din cartea Apocalipsa 21,11. Piatra denumită astăzi iaspis este o piatră semi-prețioasă opacă de o valoare relativ mică.

² Bătrânii sunt amintiți de douăsprezece ori în cartea Apocalipsa. Diferitele acțiuni și slujbe, la care ei iau parte sau pe care le fac, arată suficient că ei reprezintă pe sfinții mântuiți și glorificați. Ei stau pe tronuri, ei cad cu fața la pământ și adoră, unul din ei mângâie pe vizionarul care plânge și îi face cunoscut gândurile lui Dumnezeu, ei sunt cei mai apropiați de tron și de Miel, ei au harfe și potire de aur pline cu tămâie, ei cântă (ceea ce nu se spune niciodată despre îngeri), unul din ei dă o explicație foarte clară cu privire la cei mântuiți de pe pământ, ei preamăresc adorând triumful lui Dumnezeu cu privire la Împărăție și la veșnicie, ei rostesc »Amin, Aleluia!« al lor cu privire la judecarea curvei, care a stricat pământul. Cuvântul bătrâni apare în următoarele locuri: Apocalipsa 4,4,10; 5,5,6,8,11,14; 7,11,13; 11,16; 14,3; 19,4.

ființele vii și de îngeri. În capitolul 5 vedem o activitate diferită a bătrânilor și a îngerilor, așa că este imposibil să-i considerăm a fi una și aceeași ființă; în versetul 11 sunt numite cele trei grupe, îngeri, ființe vii și bătrâni, una lângă alta. Bătrânii *cântă* (capitolul 5,9), îngerii *vorbesc* (capitolul 5,12). Îngerii nu sunt niciodată numărați (Evrei 12,22), numărul bătrânilor ne este făcut cunoscut. De cinci ori este numit numărul lor simbolic de douăzeci și patru. Despre îngeri nu se spune niciodată, că ei au fost încununați, sau că vor fi încununați, dar despre bătrâni se spune aceasta. Cântarea de laudă comună din cer, cu harfe și cântare, pare să fie misiunea specifică bătrânilor. O pricepere dată de Dumnezeu, în mod deosebit pentru teme și obiecte care stau în legătură cu mântuirea, se găsește la bătrâni, și nu la îngeri. De aceea în bătrâni vedem ceata nenumărabilă a sfinților mântuiți, înviați, transformați și răpiți »ca să întâmpine pe Domnul în văzduh« (1 Tesaloniceni 4,17). Tronurile și cununile lor vorbesc despre demnitatea lor *împărătească*, harfele și cântarea arată bucuria lor în aducerea *adorării*, în timp ce hainele lor albe și potirele de aur arată caracterul lor *preoțesc* și o activitate preoțească. De ce sunt douăzeci și patru de bătrâni? După însemnătatea acestui număr trebuie căutat în 1 Cronici 24 și 25. Acolo David a împărțit pe preoți, prin tragere la sorți, în douăzeci și patru de grupe sau compartimente, care făceau slujba la rând (Luca 1,5,8,9). Bătrânul sau capul fiecărei grupe stătea reprezentativ pentru toată preoția levitică. În felul acesta erau acolo douăzeci și patru de căpetenii ale preoților și un mare preot. Slujba lor felurită corespundea activității bătrânilor din cer, căci și templul (ca și cortul din pustie) în structura lui, cu uneltele și obiectele lui, precum și slujbele care se făceau, era rânduit conform lucrurilor din ceruri. Copiii lui Dumnezeu sunt numiți »o preoție sfântă« și »o preoție împărătească« (1 Petru 2,5,9), și noi putem să-i vedem aici îndeplinind amândouă activitățile.

Hainele albe arată curăția și caracterul preoțesc al bătrânilor, cununile de aur de pe capetele lor arată demnitatea împărătească. Fiecare mântuit și sfânt răpit la cer va purta această cunună. Nu este nicidecum o cunună deosebită, care va fi dată numai unora, ci ea lasă să se recunoască demnitatea împărătească și autoritatea pe care o vor primi deopotrivă toți sfinții cerești.

Tronul ca punct central al tuturor acțiunilor

5.-6. »Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și iată șapte făclii de foc, arzând înaintea tronului, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu; și înaintea tronului era ca o mare de sticlă, asemenea cristalului; și în mijlocul tronului și în jurul tronului, patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi.« După ce am văzut relația sfinților cu tronul, pe care îl înconjurau, precum și autoritatea lor împărătească, care descindea din tron și era dependentă de tron, ne este prezentat detaliat tronul și acțiunile, care porneau de la tron. De pe tron, și nu din tron, pleacă prevestitorii judecăților care vor veni: »fulgere și glasuri și tunete«. S-a spus deja, că aproape la nimic nu se face aluzie în cartea Apocalipsa, care să nu se găsească în Biblie. Putem adăuga, că autorul Apocalipsei presupune că cititorului îi sunt suficient de bine cunoscute celelalte părți ale Sfintei Scripturi, și fiecare din simbolurile numeroase din această carte poate fi explicat și înțeles, dacă se ține seama de folosirea lui în una sau alta din părțile Sfintei Scripturi. În niciun caz să nu se caute explicarea unei părți oarecare a cărții Apocalipsa în afara Bibliei. Înțelesul unui simbol trebuie căutat numai în Biblie. Anunțarea întreită a judecății, care va veni în curând, prin fulgere, glasuri și tunete, este în mare măsură potrivită să producă groază în inimile oamenilor vinovați de pe pământ. Tronul este gata să se impună prin putere. Dumnezeu este gata, ca în perioada de timp cuprinsă între răpirea sfinților cerești și revenirea lor viitoare din cer, să aducă judecata asupra nedreptății evidente, egoiste, practicate pe pământ. Acești prevestitori ai judecății sunt indicii de atenționare cu privire la puterea Sa judecătorească (Psalmul 29,3-5). În legătură cu vestirea Legii pe Muntele Sinai se folosesc aceleași semne, și altele pe lângă acestea (Exod 19,16-19; 20,18). Impresia, pe care ele au creat-o asupra poporului, este descrisă prin cuvintele: »și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă« (Exod 19,16). Cu

cât mai îngrozitoare trebuie să se arate aceste semne ale mâniei divine în domeniul mult mai larg, în care răul se arată clar sub domnia lui Satan!

5. »Și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului.« Cele șapte făclii de foc arată plinătatea și desăvârșirea Duhului în acțiunea guvernării divine. Duhul nu este văzut aici în lucrarea Sa pentru mântuirea oamenilor prin predicarea Evangheliei, și nici prin lucrarea Sa diferită în mijlocul Adunării, ci în deplina Sa armonie a Ființei și lucrării Sale cu tronul însuși. Tot ce nu se potrivește curăției desăvârșite a tronului, trebuie judecat; de aceea Duhul este văzut aici în legătură cu caracterul dreptății absolute a tronului. Aceste șapte făclii de foc vor cerceta totul și vor aduce la lumină ce este în opoziție cu natura sfântă a lui Dumnezeu (compară capitolul 1,4 și Isaia 11,2).

6. »Și înaintea tronului era ca o mare de sticlă, asemenea cristalului.« Unele lucruri, al căror scop și înțelesul lor simbolic ne este prezentat de Vechiul Testament, le găsim și în Apocalipsa. Aici este o aluzie la ligheanul din cortul întâlnirii (Exod 30,18-21) și mult mai clar o aluzie la marea turnată din Templu (1 Împărați 7,23-26); ambele erau destinate pentru spălarea preoților. Marea de sticlă arată o stare permanentă de sfințenie, la curăția interioară și exterioară, așa că nu mai este necesară spălarea. Locul »înaintea tronului« arată, că această curăție corespunde caracterului sfânt al tronului însuși. Clarității și frumuseții locului sfânt și a celor ce au loc înaintea tronului corespunde și marea »asemenea cristalului«. Cele două simboluri, sticlă și cristal, sunt înrudite, dar nu sunt același lucru. Sticla este fabricată, un cristal este în general un produs al naturii. Astfel sticla arată o stare consolidată a curăției, în timp ce cuvântul cristal arată, că această stare corespunde naturii sfinte a lui Dumnezeu. De simbolul cristalului este legat gândul referitor la slava divină (Ezechiel 1,22; Apocalipsa 21,11; 22,1). Marea de sticlă mai este amintită încă o dată în capitolul 15,2, dar acolo »amestecată cu foc«, ceea ce arată proba fierbinte de foc, din care au ieșit martirii. Acolo învingătorii stau pe marea de sticlă; aici nu se spune că cineva ar sta pe ea.

6. »Și în mijlocul tronului și în jurul tronului, patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi.« Vizionarul descrie acum o clasă deosebită de ființe; ele sunt numite ființe vii și se deosebesc de bătrâni și de îngeri. Ele sunt mai strâns legate de tron, decât sunt bătrânii sau îngerii.

Locul lor »în mijlocul tronului« arată, că ele sunt oarecum părți componente ale tronului, cuvintele »de jur-împrejurul tronului« arată că ele sunt în afara tronului, dar stau în legătură cu tronul. Aceasta înseamnă, că ființele vii pot fi privite sub două aspecte: sau de nedespărțit legate de puterea judecătorească a lui Dumnezeu, sau despărțite de ea, dar stând într-o strânsă legătură cu ea. Prin cuvintele »pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi« se constată că ele posedă capacitatea recunoașterii și înțelegerii nemijlocite precum și priceperea și capacitatea de judecată spirituală.

Ființele vii și adorarea adusă de ele

7.-8. »Și cea dintâi făptură vie, asemenea unui leu; și cea de-a doua făptură vie, asemenea unui vițel; și cea de-a treia făptură vie, având fața ca de om; și cea de-a patra făptură vie, asemenea unui vultur zburând. Și cele patru făpturi vii, fiecare din ele având câte șase aripi, erau pline de ochi de jur-împrejur și pe dinăuntru; și zi și noapte nu încetau spunând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine!”« De ce sunt patru ființe vii? Deoarece ele reprezintă simbolic însușirile și caracteristicile lui Dumnezeu, care se arată și acționează în acțiunea Sa judecătorească cu oamenii și cu pământul. Numărul patru este caracteristic pentru om, pentru lume și creația materială în general; el se folosește când este vorba de tot pământul. În această descriere a ființelor vii sunt numite patru creaturi, care pot fi privite ca și reprezentanți ai creației – în mod deosebit a lumii animale. Leul este simbolul maiestății și puterii, vițelul (sau taurul) este simbolul răbdării și perseverenței, omul este simbolul cercetării și priceperii, și vulturul este

simbolul repeziciunii în acțiune. Înșușirile acestor reprezentanți simbolici sunt însă și trăsături de caracter, care se vor arăta foarte clar în exercitarea guvernării divine și în mod deosebit în judecățile divine care vor veni. Toată scena de sub cer va fi lovită de judecată, de aceea apare aici numărul patru³. În totalitatea celor patru ființe vii vedem o prezentare completă – desigur simbolică – a caracteristicilor care vor marca acțiunea judecătorească a lui Dumnezeu. Simbolurile sunt derivate de la cele mai reprezentative animale, însă nu din animalele mării. Prima caracteristică a tronului lui Dumnezeu, prezentată prin leu, este maiestate, tărie și atotputernicie (Geneza 49,9; Daniel 7,4; Amos 3,8). Simbolul al doilea este un vițel (sau taur) și se referă la lucrarea făcută cu răbdare și acțiunea perseverentă spre binele altora (1 Împărați 9,9,10; Proverbe 14,4). Cea de-a treia ființă vie avea înfățișarea unui om, și aceasta arată cercetare și pricepere (Iov 9,24; Ezra 9,6; Proverbe 17,24). Cel de-al patrulea simbol, un vultur care zboară, reprezintă o privire pătrunzătoare și acțiune rapidă (Deuteronom 28,49; Iov 9,26; 39,27-29; Habacuc 1,8). Aceste caracteristici descriu împreună caracterul tronului lui Dumnezeu în relația lui cu pământul. Judecățile vor fi exercitate cu *putere, perseverență, judecată și rapiditate*. Oameni și îngeri vor fi în acestea uneltele executive ale voinței neîngrădite a lui Dumnezeu.

Heruvimii sunt reprezentanții simbolici ai regimului lui Dumnezeu. De la prima lor amintire (Geneza 3,24) și până la ultima lor amintire (Evrei 9,5) acesta este gândul predominant cu privire la ei.

Diferențele între ființele vii din Ezechiel 1, heruvimii din capitolul 9 și 10 ale aceluiași profet și ființele vii din Apocalipsa sunt numeroase și interesante. În descrierea făcută de profetul captivității, fiecare din ființele vii avea patru fețe (una din ele ca o față de om) și patru aripi (Ezechiel 1,6,10). Vizionarul Ioan a văzut numai pe cea de-a treia ființă vie cu față de om, și fiecare ființă vie avea șase aripi (Apocalipsa 4,7-8). La Ezechiel ele aveau roți, aici nu au. Acolo tronul stătea deasupra lor, aici ele sunt în mijlocul tronului și de jur-împrejurul tronului. Acolo erau pline de ochi, »și tot trupul lor și spatele lor și mâinile lor și aripile lor și roțile erau pline de ochi de jur-împrejur« (Ezechiel 10,12); aici ele sunt »pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi« precum și »pline de ochi de jur-împrejur și pe dinăuntru«. Multe din aceste diferențe pot fi explicate prin aceea, că profetul Ezechiel descrie în principal judecata peste Iuda și Ierusalim, și deoarece această judecată trebuia să vină din nord (Babilon), trebuia ca și roțile să se rostogolească pe pământ, și în felul acesta să prezinte desfășurarea judecăților pământești. În Apocalipsa 4, ființele vii nu sunt încă văzute în acțiune; ele sunt slujitorii tronului pregătiți să acționeze. Acțiunea lor judecătorească are loc din cer, de aceea au aripi și nu roți. În afară de aceasta domeniul judecăților, pe care vizionarul îl are înaintea ochilor, este mult mai vast decât cel numai asupra lui Iuda și a capitalei lui vinovate, Ierusalimul. Tot pământul va tremura în curând sub acțiunile judecătorești ale tronului.

Lucrarea heruvimilor stă în legătură cu *gloria* revelată a lui Dumnezeu în guvernarea Sa (Ezechiel 10), lucrarea serafimilor este în mod deosebit în legătură cu *sfîntenia* lui Dumnezeu, pe care ei o adevăresc solemn. Ființele vii din Apocalipsa unesc în sine caracteristici de ale heruvimilor și de ale serafimilor. Fiecare din cele patru ființe vii avea șase aripi. Și serafimii, care sunt amintiți numai în Isaia 6, aveau fiecare șase aripi; cu câte două aripi își acopereau fețele, picioarele și cu două zburau, ca să poată acționa rapid. Ființele vii, pe care le-a văzut profetul Ezechiel, aveau fiecare patru aripi (Ezechiel 1,6). Numărul patru apare des în acest capitol, deoarece este în legătură cu guvernarea lui Dumnezeu pe pământ. Cele șase aripi ale

³ Numărul *trei* stă semnificativ în legătură cu ceea ce este divin; după cum numărul *patru* cu ceea ce este omenesc, cu ceea ce se referă la pământ, la lume, la creația materială. Găsim o împărțire împărțită a omenirii: națiuni, seminții, popoare, limbi (Apocalipsa 7,9); patru anotimpuri; patru prezentări ale Domnului Isus în Evanghelii; patru puncte cardinale; patru imperii (Daniel 7); patru judecăți grele ale lui Dumnezeu (Ezechiel 14,21); patru femei în arborele genealogic al lui Isus Hristos (Matei 1); patru părți, patru colțuri și patru coarne ale Altarului din față și ale altarului de aur.

ființelor vii din cartea Apocalipsa arată o lucrare, care depășește forțele naturale, deci o lucrare supranaturală.

8. »Pline de ochi de jur-împrejur și pe dinăuntru.« Faptul că ele sunt pline de ochi și pe dinăuntru arată capacitatea unei înțelegeri launtrice, spirituale, a principiilor și acțiunilor lui Dumnezeu în guvernarea Sa. În versetul 6 se spune că ele sunt »pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi«. În aceasta este o referire la faptul că ființele vii observă atât viitorul cât și trecutul.

8. »Și zi și noapte nu încetau spunând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine!”« După ce vizionarul a descris ființele vii, el vorbește acum despre adorarea, pe care ele o aduceau. În această activitate binecuvântată și fericită nu există oboseală, »zi și noapte nu încetau«. În slujba lor nu există nedesăvârșire, ele adoră fără slăbiciune și neobosite. Ele spun neîncetat: »Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine!« Observăm aici, că ființele vii se aseamănă sub două aspecte cu serafimii, în numărul aripilor lor și în adorarea întreită (Isaia 6,3). Lucrarea mâinilor Sale laudă pe Dumnezeu, dar mai clar acest »sfânt, sfânt, sfânt« depune mărturie, despre ce este El în Sine Însuși, despre natura Sa desăvârșită de sfântă. Titlurile reunite aici ale Dumnezeirii și adevărurile legate de fiecare titlu în parte sunt preamărite și înălțate neîncetat. Aceleași ființe puternice, care execută poruncile drepte ale tronului (Isaia 6), Îl preamăresc aici pe El în trăsăturile Lui divine. Ființele vii, care ele înșile reprezintă simbolic caracteristicile diferite prezentate mai înainte, »dădeau glorie și onoare și mulțumire Celui care stă pe tron, care este viu în vecii vecilor.«

Titlurile divine sunt **Iehova** (Domn), Cel veșnic; **Dumnezeu**, titlul care exprimă relația Sa cu creația și Dumnezeirea Sa absolută; Cel Atotputernic, titlul care arată harul Său și puterea Sa și izvoarele Sale de ajutor, care nu seacă niciodată. În afară de aceasta Dumnezeu este glorificat ca Dumnezeuul *tuturor veacurilor*: »Care era și care este și care vine«. Cu privire la tema sublimă, ce este Dumnezeu în Ființa Sa și în natura Sa proprie, vrem să îndreptăm atenția la capitolul 1,4 și la gândurile referitoare la această temă, cuprinse în cartea aceasta. Aici cuvintele »care era«, altfel decât în capitolul 1,4, sunt înaintea expresiei existenței Sale *independente și veșnice* »care este«. În felul acesta adoră cele patru ființe vii pe Dumnezeu.

Bătrânii adoră

9.-11. »Și, când făpturile vii vor da glorie și onoare și mulțumire Celui care stă pe tron, care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni se vor prosterna înaintea Celui care stă pe tron și se vor închina Celui care este viu în vecii vecilor și vor arunca înaintea tronului cununile lor, și vor spune: „Vrednic ești, Domnul nostru și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!”« Fiecare din ființele (făpturile) vii este în sine însuși o prezentare simbolică a uneia sau mai multor însușiri divine, și acum cele patru făpturi vii se unesc, înainte de a începe cu acțiunile lor de guvernare (capitolul 6), ca să aducă Celui ce stă pe tron gloria și onoarea și mulțumirea, care se cuvin Numelui Lui. Așa cum am văzut, ele certifică, prin acel întreit »sfânt«, curăția desăvârșită a Ființei Sale. Și preamărirea care urmează, adusă de ele (versetul 9), este întreită, ca și preamărirea adusă de bătrâni (versetul 11). Oricine ar fi unealta pentru exercitarea puterii judecătorești a tronului – al cărei reprezentant simbolic sunt aici făpturile vii -, îngeri sau oameni, toți trebuie să se îndrepte spre El cu putere și plinătate crescândă. Este important, să vedem aceasta aici. Preamărirea adusă de ființele vii este dovada pentru aceasta.

Adorarea adusă de bătrâni are un alt caracter, decât adorarea adusă de ființele vii. Un semn caracteristic, care diferențiază adorarea adusă de ei de adorarea adusă de ființele vii, este, că bătrânii se adresează direct lui Dumnezeu la persoana a doua: »Tu ești vrednic«. În opoziție cu aceasta, ființele vii vorbesc despre Dumnezeu la persoana a treia. Bătrânii adoră ca oameni mântuiți, ca aceia care au gândul lui Hristos (1 Corinteni 2,16) și pot să înțeleagă gândurile lui

Dumnezeu și să-L cunoască personal în sfințenia și dragostea Sa. Este adorarea adusă de oameni, a căror inimă a fost câștigată de dragostea Sa, care întrece orice pricepere, și a căror conștiință a fost curățită prin credința în mărturia divină dată sângelui prețios al lui Hristos.

„Sfinții se prosternă înaintea tronului. Ei se pleacă înaintea locului, pe care El Îl ocupă în glorie, Îl adoră în existența Sa nesfârșită și gloria, care le-a fost dată lor, o depun înaintea gloriei Sale proprii, care este mai presus de toate, atribuindu-I toată gloria, de care numai El este vrednic; cu toate acestea ei Îl caracterizează corespunzător caracterului, pe care îl poartă aici înălțarea gloriei Sale, ca și Creator, datorită căruia sunt toate lucrurile. Aceasta rămâne totdeauna adevărat, chiar dacă lucrurile sunt trecătoare.

Cititorul va remarca aici, că ființele vii Îl glorifică și explică cine este El, în timp ce bătrânii Îi aduc cu înțelegere adorare. Pretutindeni, unde întâlnim bătrânii în cartea Apocalipsa, ei dau motivul pentru care ei Îl adoră. Ei posedă înțelegerea spirituală.” (Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu, JND, pagina 318)

Se observă, că ființele vii Îi aduc glorie, onoare și *mulțumire*, în timp ce bătrânii vorbesc despre glorie, onoare și *putere*. Observăm în continuare, că bătrânii se prosternă înaintea *Lui*, înaintea Aceluia pe care ei Îl iubesc și venerază, dar ei își aruncă cununile înaintea *tronului* în recunoașterea acestuia (a tronului), de unde le va veni și le va fi păstrată demnitatea lor⁴.

Motivul adorării, pe care o aduc bătrânii, este gloria lui Dumnezeu ca Creator. Ei spun: »Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!« Toate lucrurile există datorită voii Sale neîngrădite și datorită plăcerii Sale. El le-a chemat la existență. El este Creatorul tuturor celor create. Adorarea se bazează pe cunoașterea lui Dumnezeu, pe cunoașterea a ceea ce El este în Ființa Sa proprie și ca și Creator și susținător al universului. Prima cerință de bază a lui Dumnezeu față de creatura Sa este această recunoaștere necesară a puterii și gloriei Sale, prin care au fost create și sunt susținute toate cele din ceruri și de pe pământ, oameni și îngeri, ființe vii și lucruri fără viață (Romani 1,19-21). Prima realitate, care ne este revelată în Scripturi, este creația, și aceasta este și prima revelație, care este înțeleasă prin credință (Evrei 11,3). – Adorarea din capitolul următor se bazează pe mântuirea prin sânge, și de aceea în mod necesar Mielul este Persoana centrală. Tronul însuși este obiectul distins din acest capitol, Mielul în legătură cu tronul este tema deosebită a capitolului 5.

Capitolul, pe care l-am studiat aici, este deosebit de interesant. Tronul Celui veșnic este siguranța, că El guvernează totdeauna universul în concordanță cu propria Sa natură. Acest tron, care stă în cer pe temelia tare a dreptății veșnice, este garanția pentru durabilitate și siguranță. Prin cuvintele din versetul 2 »pe tron ședea Cineva« - numai Unul – se face clar, că nu va fi nicio schimbare pe acest tron, nicio transmitere a puterii suverane, niciun urmaș, niciun regim intermediar și nicio înfrângere a domniei. – În acest capitol nu este nicio cântare, nicio apariție a Mielului înjunghiat și nicio amintire a sângelui Mielului. Toate acestea sunt caracteristici ale capitolului următor, și deoarece aceste lucruri nu se găsesc aici, acest capitol nu este așa de des citit, cum este capitolul 5. Dar tronul cu gloriile lui simbolice, cu tot ce îi aparține și cu tot ce îl înconjoară, oferă o însemnătate deosebită acestui capitol. Interesele față de el vor crește, în măsura în care este citit și studiat cu mai mare atenție.

⁴ Un alt comentator scrie: „Caracterul foarte impresionant al scenei din capitolul 4 trebuie să fie sesizat de fiecare cititor cu judecată. Vizionarul a fost pregătit corespunzător prin aceste viziuni sublime pentru descoperirile care urmează. Nu se poate, ca și duhul cititorului să nu fie condus, să se ocupe cu interes mare de ele. Nici măcar cititorului neatent nu poate să-i scape, cât de asemănătoare este toată această scenă cu aparițiile introductive ale lui Dumnezeu din Isaia 6 și Ezechiel 1.”